

NAGY TAMÁS

AZ ASZIMMETRIA HELYE

180° letről felfele nézve – a lépcsőfordulóban hagyott nosztalgia. Visszamentem oda, ahol elhallgatott mondataink téglákként sorakoztak. Mozdíthatatlanok, amióta falat építettél közénk. Foghatnánk az egészet az időjárásra, vagy a hídról leejtett esernyődre, ami után sokáig idegeskedtél, és akár a kanyargós folyók, magaddal hoztad az erdők hűvösségét. Hárítani könnyebb, fejben levezetve arra a következtetésre jutni: mondatkezdésnek nincs értelme. Görbülhet akárhogy a száj, a karok nem követik. Újra lépcsők, rohanás. Árnyékaink így nem érhetek össze, s emléked megmaradt villanásnyi fénysugárnak.

